AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao,* — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Aruba,* — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire.* — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre, 39 Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Z. D. H. MGR. H. A. M. JOOSTEN

—o—

Zooals onze lezers reeds weten, hebben wij met de laatste mail die *via New-York* hier is aangekomen, de bevestiging gekregen voor wat wij reeds vroeger in onze berichten hadden opgenomen: dat de Zeer Eerw. Pater Joosten door den H. Stoel tot Vicaris Apostolicus benoemd is van Curaçao. Volgens de bulle door Z. H. voor deze benoeming uitgevaardigd, is Mgr. Joosten Apostolisch Vicaris van Curaçao met de waardigheid van titularis-Bisschop van Marciana. Door deze tijding is dus alle twijfel weggenomen en mogen de Katholieken van Curaçao zich gelukkig achten met de hoop van, weldra hun nieuwen Herder en Leidsman te kunnen begroeten. Een reden te meer waarom wij hier in 't bijzonder melding maken van dit heugelijk nieuws, is, dat wij de overtuiging hebben dat deze benoeming door iedereen gewenscht en verlangd is. En dit niet zonder reden. Iedereen kent door ondervinding de groote liefde van Mgr. voor Curaçao, zijn belangloozen ijver voor het heil en de welvaart van onze kolonie. Te recht mag het Vicariaat zich bevoorrecht achten, zulk een persoon als Mgr. Joosten met haar leiding en bestuur belast te zien, wiens jaren van zijn priesterlijk leven voorbijgegaan zijn onder bestendige toewijding aan den dienst der Kerk, met zorgvuldige behartiging van zijne hooge en voorname bedieningen die hem meermalen zijn opgedragen geweest.

—

Mgr. Henricus Alphonsus Maria Joosten is te Nijmegen geboren den 1 December 1837 en zal dus weldra zijn vijftigste jaar bereikt hebben. Na zijn lagere studiën volbracht te hebben in zijn geboortestad, trad Mgr. in de orde van den H. Dominicus en ontving het kleed der Predikheeren in het klooster te Langenboom (bij Grave) in het jaar 1857. De zes jaren die er verliepen voor zijn H. Priesterwijding die hij in het jaar 1863 ontving, waren jaren van voorbereiding voor die verhevene waardigheid door aanhoudende studie en voortdurende beoefening der religieuze deugden. En de uitkomst heeft bewezen dat die tijd niet werkeloos en nutteloos is doorgebracht. En kennis en deugd, beide kwamen tot haar recht, toen hij reeds bij den aanvang van zijn priesterlijk leven door de Orde met het onderwijs in de philosophie en iets later met het geestelijk onderricht en de leiding van anderen belast werd.

Gedurende twee jaren bekleedde Mgr. de gewichtige betrekking van Novice-meester. In het jaar 1872 werd Mgr. tot prior verkozen in het klooster te Huissen. Allen, die daar onder zijn leiding en bestuur geweest zijn, roemen nog om strijd zijn goedaardig en beminnelijk karakter en zijne waarlijk bewonderenswaardige religieuze en priesterlijke deugden. Noode dan ook liet men Zijn Eerw. vertrekken, toen hij drie jaren later tot Vicaris-provinciaal der Dominicanen werd aangesteld, hier in de Missie. Al den tijd dat hij hier verbleef, gedurende bijna negen jaren, won hij aller harten door zijn heiligen eenvoud, door zijn vriendelijken omgang, en boven alles, door zijn edelmoedige opoffering en zelfverloochening opzichtens zijn evenmensch.

Bescheidenheid verbiedt ons hier meer in bijzonderheden te treden betrekkelijk de groote gaven naar geest en hart, die onzen nieuwen Prelaat kenmerken.

Dit weinige hier medegedeeld, voor velen maar in herinnering gebracht, zal zeker voor een ieder genoegzaam bewijzen op wat een uitstekend priester en lid van de Orde van den H. Dominicus de keuze gevallen is ter bezetting van den openstaanden Zetel van de Curaçaosche Missie.

Moge het aan Mgr. Joosten gegeven zijn, lange jaren ons Vicariaat te richten en te besturen en werkzaam te zijn tot vooruitgang en tot hoogere bloei van het Katholicisme op Curaçao.

SU ILMA: MONSENJOR
H. A. M. JOOSTEN.

—o—

Manera nos lesadornan sabi caba, Dia Sabra pasar noticianan coe vapor di New York a confirma é, koe nos a jega di comunica algun siman pasar: koe Su Santidad nos Santo Padre a haja bon di nombra Mui Reverendo Pader Joosten pa Vicario Apostólico di Curaçao. Segun bula di Su Santidad pa e nombramentoe-ai, Monsenjor Joosten ta Vicario Apostólico di Curaçao coe dignidad di Obispo titular di Marciana. Coe n'e noticia-aki anto toer duda a kita, koe Pader Joosten den su humildad lo a nenga su elevacion i Catolicanan di Curaçao por considera nan feliz di tin speranza di por coeminda pronto nan Pastor i director nobo, dignisimo sucesor di nos Obispo Reijnen. Un razon di mas pa kiko nos ta haci aki mencion particular di e noticia alegre ta, pasobra nos tin conviccion koe toer hende a spera i desea e nombramentoe-ai. I esai no sin motiboe. Toer hende aki na Curaçao tin experiencia di Monsenjor Joosten su amor grandi pa nos isla, di su esfuerzo desinteresar pa bienestar di nos colonia. Coe razon nos Vicariato meste consideré privilegiar di mira su direccion i gobierno na cargo di un persona manera Monsenjor Joosten, kende a pasa anjanan di su bida sacerdotal den continuo consagracion na servicio di Iglesia, toemando semper na coerazon su empleo elevar i principalnan, koe diferente beé tabatin na su cargo.

—

Monsenjor Henricus Alphonsus Maria Joosten a nace na Nijmegen dia 1° di December 1837, pronto anto lo é cumpli su cincuenta anja. Despues di a caba su promé estudionan den e mes stad, na oenda el a nace, Monsenjor a drenta orde di San Dominico i el a ricibi hábito de Predicadornan na conbentoe di Langenboom, na anja 1857. E seis anjanan koe el a pasa den e conbentoe promé koe su consagracion sacerdotal, koe el a ricibi na 1863, — e seis anjanan tabata anjanan, den cual, studiando continuamente i practicando virtud religiosonan semper, el a preparé pa ricibi e dignidad elevar di sacerdote. I resultado a mustra, koe é no a pasa e tempoe-ai sin saca utilidad. I conocementoe i virtud, toer dos tabata probar den Pader Joosten, tempoe, foi coeminsamentoe caba di su bida sacerdotal, su orde a encargué coe

FEUILLETON.

DE MISSIONARISSEN.

—o—

III

Nu ving het stille en vreedzame leven van de vrome dienaren Gods, op de wijze zooals zij zich zulks hadden voorgenomen, aan. Door allerlei geschenken, door kleine wederzijdsche ruilingen, door hunne welwillendheid, dienstvaardigheid en zachtmoedigheid, brachten zij het allengs zooverre, dat het tegen hen opgevatte wantrouwen verdween en men jegens hen eveneens goedhartig en hulpvaardig werd. Een zonderling gevoel van welgevallen en vertrouwen maakte zich van het ruwe hart van die woeste menschen meester, wanneer zij de eenvoudige doch zindelijke woning van die altijd even hartelijke en menschlievende vreemdelingen intraden.

Wat Pater Andreas en zijne gezellen betreft, dezen leefden hier even gestreng en volkomen naar de regelen en voorschriften van hunne kloosterorde. Bij hunne godsdienstoefeningen hielden zij zich ook met den landbouw en het beoefenen van handwerken onledig, en leerden aan de hen omringende menschen, met behulp van de gereedschappen, die zij hadden meegebracht, vele nuttige en hun onbekende zaken.

Zoo gelukte het den menschlievende en voor de heilige zaak volijverige Missionarissen spoedig, met eenigen der welmeenendste oude bewoners des dorps en der omstreken; waar zij zich nedergezet hadden, een nauwer verbond van vriendschap te sluiten. In den stillen, vertrouwelijken omgang met dezen begonnen zij nu van lieverlede de opmerkzaamheid dezer lieden op het hemelsche en eeuwige te vestigen, totdat zij eindelijk met hunne prediking van den Gekruisigde openlijk te voorschijn traden. In de ziel van den ruwsten mensch sluimert een zeker verlangen naar God; *„het hart van den mensch”* zegt de H. Augustinus *„is door God voor Hem alleen geschapen; het heeft geene rust voor dat in hem alleen berust.”* Pater Andreas was van deze waarheid doordrongen, en met behulp der Goddelijke genade werd die glinsterende vonk tot een brandend vuur aangeblazen. Langzamerhand vormde zich alsdan eene, alhoewel zeer kleine, christelijke gemeente, en de woning der godvruchtige priesters was hunne vergaderplaats en hun tempel.

Intusschen bestond onder de meerderheid der bewoners dezer landstreek altijd nog een zeker wantrouwen tegen deze vreemdelingen. Hunne gevaarlijkste vijanden echter waren eenige mannen, die hen als roekelooze verachters der goden afschilderden en daardoor de gemoederen hunner landslieden met haat en wraak tegen hen trachtten te vervullen. Want de geestelijken hielden zich natuurlijker wijze verwijderd van de heidensche offers en overige feestelijke bijeenkomsten der bergbewoners en wezen iedere uitnoodiging tot deelname aan zulke zondige plechtigheden standvastig van de hand. Eens dat de menigte op eene der offerplaatsen op het gebergte weder verzameld was, en onder woeste dansen en wulpsche offermaaltijden hunnen godendienst vierden, traden deze boosaardige menschen op en spraken: „Waar zijn toch die vreemdelingen, die tot ons zijn gekomen? Nooit zijn zij bij onze feesten tegenwoordig; nog nooit hebben wij hen eene gift op de altaren onzer goden zien offeren of zich met onze heilige dansen vereenigen, ja zelfs eenige de minste bewijzen van eerbied voor de goden aan den dag zien leggen. Voorzeker behooren zij tot de verachtelijke secte der Nazarenen, en onze vreedzame dalen, die tot heden onbesmet zijn gebleven van den afval der goden onzer voorvaderen, zullen thans bezoedeld worden door de tegenwoordigheid dezer vermetelen, die de onsterfelijke goden van hunne tronen storten en eene nieuwe bedriegelijke leer verkondigen. Voorwaar de goden zullen voortaan niet meer genadig op ons nederzien, en hunne wraak zal over ons komen, indien wij voortgaan deze verachtelijke beschimpers onzer altaren te dulden.” Zoo

ensenjanza den filosofia, i poco despues coe instruccion i direccion espiritual di novicionan.

Dos anja largoe Pader Joosten tabatin na su cuidao e empleo importante di ta instructor di novicionan. Na 1872 é tabata eligir pa Prior di conbentoe na Huissen. Toer esnan, koe tabata aja bao di su direccion, ta pusta te ainda pa gaba su caracter bondadoso i amable i su virtud sacerdotal verdaderamente admirablenan. Solamente necesidad a haci nan largé sali, tempoe tres anja despues é tabata nombrar Vicario provincial de Dominicanonan na e Mision-aki. Toer e tempoe koe el a pasa aki, durante casi nuebe anja, el a gana coerazon di toer hende, coe su sencijez santoe, coe su tratoe amigable, i principalmente coe su sacrificacion generoso i su lubidamentoe di dje mes pa haci bon na su prógimo.

Delicadeza ta prohibi nos di drenta mas ainda den particularidadnan di e don grandinan di spiritu i di coerazon, koe ta caracteriza nos Prelado nobo.

E poco koe nos a comunica aki, i koe pa hopi solamente nos a trece esai na nan memoria, lo proba toer hende basta riba ki un sublime pader i miembro di orde di San Dominico eleccion a cai pa ocupa Silja episcopal di Mision di Curaçao.

Dios doena koe Monsenjor Joosten lo por bin dirihi nos Vicariato hopi anja largoe, pa progreso i major florecimiento di Catolicismo na Curaçao.

STAND DER MAAN.

V. M. 30 November 10 u. 44 min. A. M.

Opkomst der Zon:

30 November 6 u. 17 min.

Ondergang der Zon:

30 November 5 u. 43 min.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

—II. Woensdag namiddag is er brand ontstaan in een steenkolen-magazijn van de *Red „D" Line* op de Groote Werf. Door de brandspuiten van het Garnizoen, die aanstonds bij den brand aanwezig waren werd deze in zijn begin gestuit. De schade daardoor veroorzaakt, is dan ook niets beteekenend.

—Naar men zegt, is door den heer L. B. Smith concessie gevraagd, om een droogdok te maken hier op Curaçao, en door den Heer David Leõn concessie verzocht, om hier in het stadsdistrict eene gastverlichting aan te leggen. Aan beider verzoek moet reeds door het Bestuur der kolonie toestemming verleend zijn.

—Hier wil men weten, dat generaal Guzman Blanco, die zich thans in Europa bevindt als gevolmachtigde minister van de republiek Venezuela zich ook naar den Haag zal begeven om te onderhandelen over de herstelling der diplomatieke betrekkingen tusschen genoemde republiek en Nederland.

— Wij hebben deze week gezien dat er reeds een gedeelte van de materieelen, die noodig zijn voor de brug ter verbinding van *Punda* met *Otrobanda*, met een Amerikaansch schip hier zijn aangebracht. De vier steenen pilaren, waarop een gedeelte vaste-brug zal aangelegd worden, zijn bijna afgewerkt. Naar wij verwachten kunnen, zal nu binnen kort begonnen worden met de overbrugging zelve.

— Wij vestigen de aandacht onzer lezers op de in dit nummer voorkomende waarschuwing van den WelEd. Gestr. Heer A. CONRADI, Kapitein-Commandant der troepen en van het Garnizoen.

Het ongeval op Aruba.

—o—

Een vreeselijk ongeluk dat ontzettende gevolgen had kunnen hebben, heeft Donderdag 17 November aan de Boca S. Nicolas (Aruba) plaats gehad. De sleepboot, in dienst der phosphaatmaatschappij van Sero Colorado, werd in gereedheid gebracht om volgens gewoonte, een schip met *guano* geladen, uit te sleepen. De stoker die de vuren had aangemaakt, ging, toen alles in orde en de stoom tot zekere hoogte gestegen was, aan land, om den machinist te halen. De boot was alzoo een oogenblik alleen en verlaten en aan het lot overgelaten. Wel bevonden zich twee personen op het dek, maar mannen voor de stoombootdienst niet bestemd, en vreemdelingen op het gebied der mechanica.

Op eens hoorden beiden een slag, maar geen hunner waagde het naar beneden te gaan, waar zij trouwens ook niets konden uitvoeren. Stoker en machinist waren in aantocht; nog slechts een paar riemslagen en zij hadden de boot bereikt. Doch hun komst was te vergeefs; 't was reeds te laat. De eerste slag werd door eene verschrikkelijke uitbarsting en vernieling gevolgd. De ketel was gesprongen, en de stoom, na eerst beneden zijn vernielingswerk te hebben verricht, zocht een uitweg naar boven; met ontstuimige kracht rukte hij het geheele bovenstel van de boot weg en slingerde het eenige ellen hoog in de lucht.

Het kamertje boven het dek, het dek, de schoorsteen, vuurkolen, ijzer, en stukken hout, alles vloog in de hoogte en spatte in zee uit elkander. De romp met de cylinders bleven alleen gespaard.

De twee personen aan boord waren een weinig verwijderd van de plaats waar de losbarsting begon. En dit gelukkig, anders waren beiden op het eigen oogenblik dood gebleven.

Toch was de weerslag nog ontzettend genoeg. De een kreeg brandwonden aan zijn hand en een paar op zijn lichaam, maar de ander werd door het ziedende water ernstig gewond, en van de boot weggeslagen op eenigen afstand in zee. Gelukkig heeft men hem onmiddellijk gegrepen en zoo van een tweede doodsgevaar gered.

Alle mogelijke hulp werd hem onmiddellijk verschaft door dokter Fitsimon, die met zijn bekende en boven allen lof verheven bereidvaardigheid aan den zieke de beste zorgen besteedde. Zijn Ed. heeft goede hoop, den patient in het leven te behouden.

Wat de oorzaak dier ramp is geweest, is nog niet met zekerheid op te geven, doch er wordt een nauwkeurig onderzoek ingesteld om meer licht over dat ongeval te verspreiden.

NEDERLAND

— Het bevestigt zich dat het plan van Z. M. den Koning om met Hoogstdeszelfs familie den winter te Verey door te brengen, moet zijn opgegeven en thans het voornemen bestaat in het voorjaar te Territet Montreux, nabij Lausanne te verblijven, alwaar van Koningswege onderzoek is gedaan naar een geschikte verblijfplaats.

Het jaarlijksche bezoek van HH. MM. aan Amsterdam zou dan plaats hebben van 3 tot 10 April.

— De Haagsche correspondent van het *Z. D.* meldt omtrent de troonsopvolging in Luxemburg, dat Z. M. Koning Willem III, die er prijs op stelt, dat Luxemburg zelfstandig blijve, zich er van moet hebben vergewist, dat de hertog van Nassau, op wien na 's Konings dood de rechten op het groothertogdom overgaan, onder geen voorwaarden van zijn rechten afstand zou doen.

—De *Dordrechtsche Ct.* meldt:

Bij het onderhoud dat de heer Camille Dupuy, particulier-secretaris van den graaf van Parijs, ons heden verleende, verzekerde deze dat de bewering der *Kreuz. Zeitung*, als zou hier ter stede eene conferentie plaats hebben met monarchistische senatoren en afgevaardigden, ter vaststelling van de gedragslijn hunner partij bij de aanstaande parlementaire campagne, ten eene male onjuist is. De graaf, uit Frankrijk verbannen, zal hier eenvoudig zijne politieke vrienden uit het Noorden van Frankrijk ontmoeten, evenals hij dat te St. Remij en Verey anderen deed, en dat bij die gelegenheid de politiek zal worden ter sprake gebracht, ligt voor de hand. Van het vaststellen eener gedragslijn behoeft trouwens geen sprake te zijn, daar het politiek programma van den graaf voldoende bekend is. Hij zoowel als zijne vrienden zijn overtuigd dat de eenige regeeringsvorm, welke voor Frankrijks ontwikkeling heilzaam kan zijn, is: de democratische monarchie. „Wij zijn geen samenzweerders," zoo ging de heer Dupuy voort, „gevaarlijk voor het land dat ons lief is: wij willen het alleen den door het huis Orleans, waarvan de graaf de vertegenwoordiger is, ingevoerden regeeringsvorm terug geven, waaronder het zich gelukkig heeft gevoeld.

„De namen dergenen, die den graaf hier zullen ontmoeten, kunnen niet worden medegedeeld, daar de graaf zoo min mogelijk drukte van de bijeenkomst wil maken, hetgeen zijne zaak slechts kan schaden. Dat de vriendschappelijke ontmoeting hier plaats heeft, vindt zijne eenige aanleiding in Hollands bekende gastvrijheid welke de graaf ten hoogste waardeert."

BUITENLAND.

ITALIË. — De *Germania*, het voornaamste katholiek orgaan in Duitschland, publiceert eene correspondentie van het Weener *Vaterland*, volgens welke Bismarck den uitslag van zijn onderhoud met den heer Crispi betreffende de quaestie over de tijdelijke macht op officieuze wijze aan het Vaticaan zou hebben doen toekomen.

De kanselier zou den H. Vader hebben doen weten, dat de Romeinsche quaestie niet het onderwerp van een officieel of officieus onderhoud zou geweest zijn. Doch om den H. Stoel een bewijs van zijn cerbied te geven, en omdat hij overtuigd is, dat een verdrag tusschen den H. Stoel en Italië in het belang der twee contracteerende partijen en in dat van al de overige Staten zou zijn, heeft de kanselier zich aangeboden den Paus het *quantum* der concessies mede te deelen, welke het Italiaansche gouvernement geneigd zou zijn aan den H. Stoel te doen.

Het schijnt, dat de H. Stoel deze concessies geheel en al onvoldoende vindt, en dat hij als hoofdvoorwaarde voor iedere verdere onderhandeling het *algeheele* herstel van zijne tijdelijke macht eischt. Hij vordert minstens de geheele stad Rome.

In hoeverre dit bericht waar is kunnen wij niet beoordeelen, maar wel vinden wij, dat het aannemelijker is dan een ander onlangs op nieuw verspreide bericht, dat ook hier gepubliceerd werd, nl. dat de Paus eene commissie van vier kardinalen had benoemd (de namen dier prelaten werden er notabene bij genoemd), belast met het onderzoek der waarborgenwet, ten einde te zien welke bepalingen dier wet door den Paus konden worden aangenomen en tevens in hoeverre een *modus vivendi* met het Quirinaal mogelijk zou zijn. 't Was wel voorzichtig gezegd, maar toch hoe zou de Paus er toe komen eene wet te doen onderzoeken, die hij *nooit* heeft erkend; tweedens hoe zou hij een *modus vivendi* daarop kunnen zoeken, waar zij allereerst het behoud van Rome eischt, terwijl de Paus op dit punt *nooit* zal toegeven.

Tallooze malen hebben de liberale bladen dat bericht in de wereld gezonden, hoewel zij weten, dat het volkomen onjuist is. Wat die bladen daarmee voor hebben, kunnen wij niet goed begrijpen. Is het om een sensatie-bericht te

---

spraken die mannen en ruiden, door hunne woorden de ongeloovige gemoederen hunner landslieden op, zoodat dezen met angst en vrees voor de dreigende wraak der goden vervuld werden. Tevens wisten zij, met eene welberekende sluwheid, eenige ongelukkige plagen, waarmede de landstreek toenmaals juist bezocht werd, — ziekten, aardbevingen en vreeselijke stormen—als straffen der goden, voor de gastvrijheid die zij den vreemdelingen verleenden, voor te stellen. Zoo verbreidde zich in het gansche oord meer en meer eene vijandelijke stemming tegen de Missionarissen en slechts met moeite gelukte het dezen, de vertoornde menigte van eenen gewelddadigen aanval tegen hen terug te houden.

Ja eenmaal zelfs trok eene gewapende bende, onder een woest geschreeuw tot voor de woning van Pater Andreas, doch toen deze moedig de deur opende, op de bende toetrad en de woeste menigte zachtzinnig en bedaard aansprak, toen zonken langzamerhand alle wapenen, en de een na den ander verwijderde zich.

De goede naam en de gestrenge zeden dezer heilige mannen had over de boosheid dezer menschen gezegevierd. Maar het waren slechts enkele oogenblikken, dat de woeste gemoederen van dat volk voor de verhevene zielskracht van den geestelijke bukten. De haat tegen hem en zijne gezellen bleef en wies in stilte meer en meer aan. Er was eindelijk nog slechts eene geschikte gelegenheid noodig om de smeulende vonk van wraakzucht tot eenen verteerenden vlam te doen uitbarsten, en deze gelegenheid kwam spoedig. Het was het feest der onbevlekte Ontvangenis der H. Maagd; de zon scheen met een verrukkenden glans aan den helder blauwen hemel. De gansche natuur praalde met al haar lenteschoon als vierde zij, ter eere der Koningin van Hemel en aarde het glorieuze feest harer wonderbare voorrechten. In de hutten van het dorp echter en in de harten der menschen was geen feestelijke tooi noch eenige gedachte aan den onzichtbaren Schepper van al dat schoone; zij lagen nog in eene diepe en loome rust; slechts in enkele hutten heerschte een rustiger leven; daar was alles den dag te voren schoon gemaakt, en de bewoners zelven lagen, met het aanbreken van dien schoonen dag, reeds nederig voor hunnen God en Zijne H. Moeder nedergeknield. Het waren die weinige zielen, die zich door geloof en liefde aan de Christenen reeds hadden aangesloten, en van welke de meesten reeds het H. Doopsel hadden ontvangen. Na hun morgengebed godvruchtig verricht te hebben, begaven zij zich in eene heilige stemming naar de woning van Pater Andreas, doch niet zonder een vreesachtigen blik te werpen op hunne buurlieden, die hen somber en wantrouwend nastaarden. In het huis der priesters had alles een recht feestelijk aanzien. Het grootste vertrek van hetzelve was eenvoudig doch netjes versierd, op een eenigszins deftiger altaar, dan bij hunne komst in der haast was opgericht, prijkten het beeld des gekruisten Zaligmakers, en dat Zijner gezegende Moeder, dat heden met bloemkransen en festoenen was omringd en voor hetwelk twee waskaarsen brandden. De deuren nochthans en de vensters, — als men de ruwe in den muur aangebrachte openingen zoo mag noemen — waren zorgvuldig gesloten, opdat de vijandelijk gezinde dorpbewoners den feestelijken tooi van hun kleinen tempel niet zouden bespeuren. Thans was alles tot het opdragen van het H. Offer bereid; allen waren in een aandachtig gebed vereenigd. Pater Andreas, door zijne drie gezellen bijgestaan, begon met eene bijzondere feestelijkheid het H. Offer te vieren. Op dit oogenblik vernam men buiten een geheimzinnig en verdacht gefluister en het stappen van mannen. De Christenen echter in godvruchtige aandacht verzonken, sloegen daarop geen acht.

Nadat de heilige Offerande was opgedragen, begon Pater Andreas met meer vuur dan ooit zijne beminde toehoorders over de grootheid van God en de verhevene waardigheid zijner geliefde Moeder te spreken; plotseling donderden hevige spoedig op elkander volgende slagen tegen de geslotene deur, er werden steenen tegen de muren geslingerd en een woest dreigend, geschreeuw van verscheidene stemmen weergalmde rondom en nam bij iedere minuut in hevigheid toe. De Christenen sprongen allen hevig verschrikt op. „Dat geldt ons!

hebben of om hunne lezers te doen gelooven, dat de H. Stoel evenals de liberalen met zijne principes schippert?

— Het schijnt bevestigd te worden, dat de heer Crispi den Italiaanschen vertegenwoordigers in het buitenland zeer juiste instructies gegeven heeft aangaande het Pauselijk jubilé.

In deze instructies verklaart de heer Crispi, dat Italië alle pelgrims als gasten zal ontvangen, en dat het geen enkele wanordelijkheid zal gedoogen, noch van den kant der pelgrims noch van dien der anti-clericalen. Het gouvernement zou besloten hebben ieder voorteeken van ongeregeldheid te onderdrukken.

Bij eene diplomatieke receptie heeft de heer Crispi den ambassadeurs en zaakgelastigden der vreemde Mogendheden dezelfde verklaringen gedaan.

— Z. H. heeft het programma der jubilé-feesten voor geed vastgesteld. Den 31n. December zal de Paus zelf in het Vaticaan een solemneele Mis celebreeren. Op Nieuwjaarsdag zal hij de kardinalen, vreemde aartsbisschoppen en bisschoppen en alle voorname personen, uit alle oorden der Katholieke wereld naar Rome overgekomen, op plechtige wijze ontvangen. Den volgenden dag zal de tentoonstelling op het Vaticaan geopend worden. Den 6n. Januari zal de Paus overgaan tot het canoniseeren van nieuwe Heiligen.

— De Fransche pelgrims hebben Rome verlaten. De tot hen gehouden toespraak van den H. Vader is volgens den *Obs. fr.* slechts een voorspel voor de Pauselijke encycliek over de sociale quaestie.

FRANKRIJK.—Uit Fronton wordt aan een Fransch blad geschreven:

Als wij dagelijks de onzinnige secularisatie zien voortzetten, is het zeker recht en billijk daartegenover de daden van toewijding te stellen, welke de slachtoffers der cynieke vervolging volvoeren.

Onlangs bracht men uit Toulouse een zieken smidsleerling naar zijne familie terug, die aan de grens van het departement woont. De jonkman sterft aan de zwarte pokken; de vader bezwijkt bij het verzorgen van zijn zoon; de moeder komt er ternauwernood af; de oom overlijdt. De twee zusters, gekomen om hun stervenden vader te omhelzen, volgen hem in het graf. De schoonzoon ondergaat hetzelfde lot. Een kind van hetzelfde gezin wordt doodelijk te bed gebracht. Men begrijpt welk eene onzetting dit voorval in het dorp teweegbracht; vooral toen ook de koetsier van een der lijkkoetsen, die de kisten rechtstreeks op het kerkhof gebracht had, eveneens niet wel in het hoofd werd, een voorbode van de vreeselijke ziekte.

Het geheele dorp was aan een panischen schrik ten prooi.

Niemand durfde het brandpunt der besmetting naderen.

De overgebleven leden van het ongelukkige gezin gingen sterven zonder de minste hulp. Niemand zelfs durfde jegens hen de laatste plichten te vervullen.

Tot wie wende men zich nu in dezen bangen nood?

Wel, tot den pastoor, tot de zusters, dien „*calotin*," die „zottinnen"!

De brave zusters waren onmiddelijk bereid; *alle* wilden de stervenden verplegen, maar men mocht de besmetting niet overbrengen in het gastvrij huis, waar zooveel kinderen moederlijke zorgen genieten.

De overste dus eischte haar recht op, om de eerste te zijn in de stonde des gevaars en der eere; met treffende liefde hielp zij de arme moeder de onherkenbare lijken der haren te begraven.

Ook de pastoor was daar, en toen de door angst waanzinnige boeren hem aan den verpesten dorpel wilden tegenhouden, meenende dat een zegen op een afstand met open deuren voldoende was, zeide hij eenvoudig: „Laat dat, mijne kinderen, als mijne tegenwoordigheid dien ongelukkigen eenigen godsdienstigen troost kan verschaffen, dan tel ik niets!"

En dat alles met den meesten eenvoud en edelmoedigheid gezegd.

Sedert deze regelen werden geschreven, voegt hetzelfde blad er aan aan toe, breidde de epidemie zich uit, zonder echter de zelfopoffering der zuster-overste te verzwakken. Alleen te voet, zonder te letten op vermoeienis en gevaar, doorloopt zij elken dag aanzienlijke afstanden om zich aan de sponden der zieken te begeven en hulp en troost aan te brengen.

Dat is Christelijke heldenmoed in zijn grootschen eenvoud, dat is heldenmoed in eene *vrouw*.

Wijst een dergelijke aan, indien gij het kunt, zelfs onder uwe *mannen*, godloochenaars en Kerkvervolgers!

—Aan den overweg van de spoorlijn naar Toulouse geraakte het 3jarig kind van de baanwachteres met een knietje tusschen een rail en contrarail beklemd. Een trein was op komst en de moeder, die het ongeluk opgemerkt had, trachtte te vergeefs de knie van het kind los te werken. Daar hoorde zij eensklaps het gedruisch van een aankomenden trein; fluks grijpt zij den signaalstok en snelt den trein te gemoet; doch aan geheel stoppen is geen denken meer. Door den „Baanveger" der locomotief gegrepen, werd het kind eenige meters ver geworpen en slechts licht gewond teruggevonden.

DUITSCHLAND.—Mgr. Kopp is thans op zeer plechtige wijze als aartsbisschop van Breslau geinstalleerd. De Pruisische regeering was daarbij officieel vertegenwoordigd door den minister van Eeredienst *van Gossler* die in een uitvoerige rede met nadruk wees op de verdiensten door Mgr. Kopp bewezen bij het beslechten van den Cultuurkamp. Nadat hij in den rijk verzierden dom den eed had afgelegd, hield de nieuwe bisschop een treffende toespraak tot de geloovigen. Hij vermaande de leden van zijn bisdom tot gehoorzaamheid aan den keizer, die door zijn medewerking aan den Paus te verleenen, er zooveel toe had bijgedragen dat de bisschopszetel zoo spoedig mogelijk weder bezet werd.

—Volgens den *N. Y. Staat-Ztg.* van den 11n. dezer zou de Czaar van Rusland een bezoek brengen aan den Keizer van Duitschland, onder uitdrukkelijke voorwaarde echter door den Czaar, zijner zijds gesteld, van volstrekt niet in aanraking te komen met Vorst Bismarck.

MAROKKO.—Meldden de officiëele berichten steeds de beterschap van den sultan, particuliere tijdingen hielden vol dat zijn toestand ernstig was. Later echter schijnt het, dat "de officiëele waarheid" het voor een enkelen keer bij het rechte eind heeft. De sultan kan, wanneer hij betest, zich weer amuseeren met zijne Georgische vrouwen, zijn mechanieke piano, den derden jaar-cursus in de meetkunde ingaan (sedert twee jaar wordt hij onderwezen in de stelling van het vierkant op de hijpothenusa, zonder er nog een woord van te hebben begrepen) en het bestuur van zijn land overlaten aan zijn vizier Ben Larbi Jemai, die er alleen op uit is, zich zoo weinig mogelijk met het landsbestuur in te laten en zich zooveel mogelijk te verrijken.

't Moet gezegd worden; het land verkeert onder zijn tegenwoordigen sultan in een ellendigen toestand; de heerscher is dom, lui en wreed, bemoeit zich niet met zijn rijk, en het gevolg is? Dat de waardigheden van pacha en kaïd aan den meestbiedende door den grootvizier worden verkocht; dat de pacha's en kaïds de ambten van cheik op hunne beurt bij opbod veilen; dat men den ongelukkigen weg, die keizerlijke heirbaan heet, met gesloten oogen aan den stank kan herkennen; dat bruggen over rivieren niet te vinden zijn; dat er steeds gebrek aan water heerscht; dat de kopermijnen niet mogen bewerkt worden, want hierdoor zal men een deel van den sultans rijk uitvoeren; dat de rivieren niet bevaarbaar zijn, enz.

Hongersnood is door het ellendig bestuur een der groote plagen van Marokko. In 1878 zijn een millioen inwoners van den honger gestorven terwijl de sultan zijne welgevulde korenschuren dicht hield, al moesten zijne soldaten ook elken morgen een vijftigtal daarvoor liggende lijken wegruimen.

De bovenstaande bijzonderheden ontleenen wij aan het weekblad *Le Clocher*, in artikelen van den Franschen reiziger De Campon.

Zoo diep is het in de middel eeuwen zoo bloeiend Rijk gezonken. De woede der thans heerschende dijnastie tegen het Christendom heeft vruchten gedragen, maar slechte vruchten. Het wordt dus hoog tijd, dat een betere sultan aan het bewind kome, en de Europeesche Mogendheden, wanneer zij weder eenmaal de erfopvolging in dit land moeten regelen, ook wel eens op de belangen van het Rijk zelf en niet alleen op de haren letten. Een goed sultan, die het Christendom de hand boven het hoofd hield en flink regeerde, zou weldra aan het hoofd van een schoon Rijk staan.

AFRIKA. — Uit Zuid-Afrika is een hoogst belangrijk bericht gekomen. De Transvaalsche Republiek is vergroot met de kolonie, die jaren geleden werd gevormd, doordat een aantal boeren zich op Zoeloesch grondgebied vestigden en later een eigen staat met republikeinsche regeeringsvorm stichtten onder den naam van Nieuwe Zuid-Afrikaansche Republiek. De twee republieken vormen dus voortaan één staat, met dezelfde hooge regeering, doch met afzonderlijke wetten en administratie. Van hoeveel belang dit is voor den invloed der Hollansche kolonisten op de wilde rassen, voornamelijk op de Kaffers, laat zich gemakkelijk begrijpen. Men wil dan ook op den ingeslagen weg voortgaan en den nog overigen Boerenstaat, den Oranje-Vrijstaat, eveneens bij de nieuwe republiek voegen. De Boeren zouden alsdan door deze nieuwe aanwinst (de Vrijstaat is van nog grooter uitgestrektheid dan de Zuid-Afr. Republiek) een machtigen Staat vormen, welks invloed op handels- en politiek terrein zeker niet zonder afgunst door Engeland zal worden gadegeslagen, daar dit alsdan een machtig beletsel in den weg krijgt om zijne koloniën naar den eenig mogelijken kant, het noorden, uit te breiden. Wellicht komt die samensmelting met den Vrijstaat tot stand; de bevolking is er zeer geneigd toe — maar Engeland heeft nog al invloed op de regeering en wel dermate dat deze om maar iets te noemen, bijv. postzegels uitgaf met de beeltenis der Engelsche koningin! De onderhandelingen zijn echter reeds aan den gang, en wanneer de Vrijstaat genoeg geestkracht bezit, zal weldra in plaats van drie kleine Boerenstaten er één machtige zijn. Maar....de Engelschen kunnen wel eens een spaak in het wiel steken. Zij zouden wel eens — wanneer zij de rivaliteit overwegen, die tusschen de groote Boerenstaat en hun Natal en Kaapkolonie zal ontstaan, wanneer zij bedenken dat de vereenigde Boeren een rol kunnen gaan spelen, verontrustend voor de voorstanders der Angel-saksische suprematie, — gebruik kunnen maken van hun recht van *veto* ten opzichte der vereeniging van de Transvaal en de Zuid-Afrikaansche Republiek, welker oprichting zij voorheen slechts erkend hebben onder voorwaarde, hare betrekkingen met het buitenland te kunnen controleeren. Maar wanneer de Republiek zich niet om het Britsche *veto* bekommert (hetgeen hoogst waarschijnlijk is), dan staat Engeland voor twee gevallen: óf zich gewapenderhand tegen de samenstelling te verzetten, óf lijdelijk het *fait accompli* te erkennen. In het laatste geval werpt het al zijn prestige overboord; in het eerste geval zou het een oorlog moeten aanvangen, die het enorme kosten, verlies van menschenlevens en last zou bezorgen: men herinnert zich Engeland's oorlog tegen de Transvaiers: thans zou het tegenover eene driemaal zoo sterke natie staan. Daarenboven heeft Engeland het te druk met zijne binnenlandsche politiek, de Afghaansche, de Bulgaarsche en de Marokkaansche quaestie, om zich in den meest verwijderden hoek van een ander werelddeel nieuwe zorgen op den hals te halen. Waarschijnlijk zal het dus zijn *veto* niet uitspreken.

V. S. VAN N. AMERIKA.— Een groote ramp heeft de Benedictijnen in Indiana getroffen. Hun klooster de St. Meinrad 's abdij, niet ongelijk aan de groote St. Meinrads abdij te Einsideln is geheel door het vuur vernield.

Toen in 1856 de monnikken in den Staat Indiana aankwamen, vonden zij een wildernis op de plaats, waar nu de abdij stond; zij bebouwden den grond, richtten een ruim kloostergebouw met colleges voor studenten, met werkwinkels en stallen op en thans is al die eigendom, op een waarde van een millioen dollar geschat, verbrand. De brand werd het eerst waargenomen in het dakwerk van het gebouw en een uur later stonden er niets dan de zwarte muren. De bibliotheek, die een aantal kostbare boeken bevatte, het museum met een rijke collectie van zeldzame munten en penningen; een observatorium en een laboratorium met de daarbij behoorende instrumenten werden door de vlammen verteerd. Ook gingen de meeste kerksieraden verloren.

In de kloosterkerk waren vele schilderijen van groote waarde aanwezig. Met de biblioteek van 15,000 boekdeelen, die allen door het vuur vernield zijn en met de verzameling van zeldzame geldstukken en mineraliën verliest het klooster den grootsten schat, die het tusschen zijne muren herbergde. De uit zandsteen opgetrokken gebouwen der abdij St. Meinradus boden ruimte voor 400 personen en de school werd door 170 studenten bezocht.

Het was een buitengewoon droge zomer en alle mogelijke voorzorgen tegen brandgevaar waren genomen.

Amerika heeft een zijner grootste instellingen van onderwijs, wetenschap, en kunst verloren, de Kerk, een oefenschool van Missionarissen,

---

de woedende menigte dorst naar ons bloed!" riep pater Isidorus, en de anders zoo vastberadene man sidderde over al zijne leden. Verscheidene vielen op hunne knieën en strekten de handen naar het Moeder Gods beeld uit om Hare hulp af te smeeken. Pater Andreas bleef kalm.

„Blijf hier mijne broeders, met Gods hulp en onder de hoede van Haar, die de hulp der Christenen wordt genoemd, ga ik het gevaar te gemoet," sprak hij, terwijl hij moedig naar de deur ging, die op dit oogenblik onder de hevige knodsenslagen bezweek. Verscheidene gewapende mannen drongen het kleine heiligdom binnen. Eene pijl, die vlak voorbij het hoofd van Pater Andreas vloog, was de eerste groet, die de woeste bende aan hunne rustige dorpsgenooten toebracht.

„Wat wilt gij, mijne broeders?" riep pater Andreas ernstig doch kalm. „Wat zoekt gij met uwe wapenen in dit verblijf des vredes?"

De waardige en edele houding van den man Gods en zijne verhevene bezadigdheid te midden van het gevaar, boezemden hen eerbied in; zij weken achterwaarts; doch toen pater Andreas met eene fiere houding zich buiten de deur voor hen stelde, schreeuwden honderde stemmen: „Daar is de vermetele, die onze goden versmaadt; daar is hij, om wiens lasteringen wij gestraft worden! Weg met hem! sleept hem naar den offersteen, en dat zijn bloed de vertoornde goden verzoene!"

„Gij dwaalt, mijne broeders!" hernam pater Andreas kalm, „ik versmaad de Godheid niet, ik dien veeleer den levenden God, die Hemel en Aarde heeft geschapen, en Zijn oog waakt beschermend over mij op dit oogenblik; doch u zal Zijne straffende hand treffen, u, die de heilige gastvrijheid met voeten treedt en tegen vredelievende menschen, die u niets deeren, het bloedig zwaard trekt."

waaruit reeds 300 priesters en missionarrissen de wijde wereld zijn ingegaan.

Het semminarie en het College zijn tijdelijk in andere gebouwen gevestigd, totdat de weldadigheid der Amerikanen de monnikken in staat stelle hun St. Meinrads abdij te herbouwen.

Poncio Pilato na Viena.

(LEYENDA).

(Siguimentoe.)

"HESUS, mi dici coe né en fin. (i mi lenga a bira pisá den mi boca): "HESUS DI NAZARETH, ta haci falta poco tres anja caba koe mi a laga bo papia liber den plaza pública, i no ta duel mi. Bo palabranan tabata semper di un hombER sabí: mi no sabi si bo a lesa Sócrates ó Platon: ma den bo discursonan tin un sencijez mahestuosa koe ta halsa bo hasta riba e grandi filósofonan-ai mes. Emperador sabi esai. i mi, su humilde representante na Jerusalem, mi ta felicita mi koe mi por a haja na bo fabor e tolerancia-ai koe bo ta digno di dje. Sin embargo no ta coembini di sconde pa bo, koe bo palabranan a cria contra bo masjá hopi enemigo terribel i poderoso; no admira koe bo tin enemigoe; Sócrates tabatin di djeie koe a kita su bida: bo enemigoenan ta doblemente rabiá contra bo i contra mi; contra bo pa motiboe di bo discursonan; contra mi pa motiboe di e libertad koe mi a duna bo; nan ta acusa mi tambe margarmente di ta bo cómplice, pa ruina e chikitoe poder civil koe Roma a laga pa hebreonan. Mi no ta duna bo ningun orden, solamente mi ta pidi bo di bai un poco mas dusji coe orgujo di bo enemigoenan, pa nan no lamta contra bo un populacho bobo i pa mi no haja mi obligá di los fó di e trofeonan-ai e hacha i paloenan, koe no mester ta aki sino manera adorno i no manera un cos di spantoe."

E Nazareno a responde mi:

—"Prins di mundoe, bo palabranan ta sali fo di un sabiduría falsoe. Bisa e torrente koe ta corre coe forza baha foi ceroe stop, pasobra é ta bai ranca di raiz e paloenan koe ta florece; e torrente (rooi masjá grandi di awa) lo responde bo k'é ta obedece orden di Dios. Dios só sabi unda awa di e torrente ta bai. Di berdad, di berdad, mi ta bisa bo koe promé koe paloe di rosanan di Saron saca flor, sanguer di hoestoe lo ta dramá."

Despues di a papia asina el a desaparece manera un luz tras di gordijnnan di tribanal....

¿ Kiko mas mi por a haci? Nos mester a wanta destino. Herodes, jioe di e otro Herodes koe a muri comé di bitji, tabata goberna na Hudea manera Tetrarca. Tabata un hombER imbécil (masjá bobo) i danjá; esnan koe tabatin titel di Doctor di Ley a scogele pa instrument di nan odio; i p'esai toer e tau di enemigoe tabata bai pa nan tuma venganza di e Nazareno.

Si Herodes mester a consulta su pasion solamente, sigur lo el a manda un bé pa nan mata Hesus; ma, maske den circunstancia no muchoe serio, el a duna ciertoe parecementoe di seriedad na su caracter swak di rei, den e ocasion-aki el a saca su curpa fo di un cos koe por a comprometele.

Despues di algun dia mi a miré jega na Pretono; el a cuminsa coe mi un conbersacion riba cos indiferente pa sconde e berdadera fin di su bisjita, i ora el a lamta pa sali bai, el a puntra mi sin mustra muchoe interes, kiko tabata mi opinion riba e Nazareno.

Mi a respondé koe Hesus tabata parce mi un di e filósofo serionan, koe e nacion grandinan sa duna cada tempoe; koe su palabranan no tabata peligroso di ningun manera, i koe intencion di Roma també tabata di laga e hombER sabí-ai coe libertad di papia i haci.

Herodes a hari di manera cananja, el a cuminda mi coe un respet di bofon, i el a bai.

Gran fiesta di hudioenan tabata cerca; i nan kier a probetja di borotamentoe, exaltacion di pueblo koe semper tabata sa tin nan tem di solemnidad di Pascoe. Stad tabata jen te na boca di un populacho borotá, koe tabata drama amenaza di morto contra e Nazareno. Mi hendenan tabata bisa mi koe nan tabata gasta placa di tempel pa corrompi pueblo; wel, e peligro tabata grandi.

—"Mi no kié pa bo sanguer drama, mi a responde ligé. Bo ta mas precioso pa mi, pa motiboe di bo sabiduría, koe tur e fariseo borotadó i orgujosonan-ai, koe ta abusa di tolerancia di Roma, ta conspira contra César i ta kere koe nos bondad ta miedoe. Infeliznan! koe no sabi koe e loba (wolf mohé) di Tiber ta bisti algun bé lana di carné! Lo mi defende bo contra nan; mi Pretorio ta habrir pa bo manera un lugá di refugio; ta un lugá sagrado."

El a saculi su cabez sin muchoe cuidao coe un grimlach jen di un gracia divina, i é dici:

—"Asina dia jega, lo no tin refugio pa e Jioe di Homber, ni riba tera, ni bao di tera. Lugá di hende hustoe ta aja riba. Kiko ta scirbi den boeki di Profeta mester ta cumpli."

—"Hoben, mi dici coe n'é, mi a caba di haci un súplica; awor mi ta duna bo un orde. Siguridad di e provincia koe ta confiá na mi cuidao ta exigi asina; mi kié pa moderacion brilja den bo discurso. Cuidao di no falta coe mi resolucion. Bo conoce mi intencion, Bo por bai noema. Sea feliz!

Ora mi tabata papia asina mi stem a baha fo di severidad na dulzura. No tabata posible di pronuncia un palabra maloe dilanti un homber asina extraordinaria koe esaki, koe tabata placa storm riba lago coe un saculimentoe di su cabez, manera su discipolnan tur ta sigura.

—"Prins di mundoe, é dici, no ta guerra mi ta trece pa nasjonnan, sino amor i caridad. Mi a nace e dia koe César Augusto tabata duna paz na mundoe romano. Ningun persecucion por sali foi mi: mi ta speré di otro i mi no ta bai foi dje. Mi ta sali bai contrá pa obedece boluntad di mi Tata, koe a marca e camina koe mi meste camna. Warda pa bo mes e prudencia boco-ai. No ta den bo poder di stop e victima koe ta na pia di altá di expiacion."

(E ta sigui).

ADVERTENTIEN.

VOOR de menigvuldige bewijzen van deelneming, mij betoond bij het onverwacht overlijden van mijn dierbaren broeder, den WelEd. Zeer Geleerden Heer **Dr. Fr. Kieckens**, betuig ik door dezen aan allen mijn hartelijken dank.

F. E. C. KIECKENS.
Adm. Apost.

LESA AKI !!!

Dia martes 29 di e luna aki na 12 ora di merdía i dianan koe ta sigui, na Otrabanda, Breedestraat, Kaas Nº 150 lo wordo bendé na vindisji, na presencia di Notario Heldewier Vignon, na es koe ofrece mas, lo ke ta sigui:

Creguela blanco, strepi i cuadra— Regata—Vlaamschlinnen—Coleta— Dril — Deken — Abrigo — Spiel — Lampi — Candal, Kruk — Harmonica —Leensoe—Vesti di mohé—Stoel— Umbrela — Sombré — Calson — Jaas i baatje — Poptj — Trim — Glas — Prenda falsoe — i masjá hopi cos más.

Condicionnan hende poor hanja sabi di notaris ariba nombrá.

Curaçao 23 November 1887.

Aprovecha ocasion.

P. C. GORSIRA

Otrabanda, Breedestraat, No. 150.

Pa desocupa un poco su pakoes, ta ofrece na venta á kontant su mercancíanan pa partida, na prijs barata i razonable.

WAARSCHUWING.

De ondergeteekende maakt bij deze een ieder bekend, dat, daar hij op zijne plantage *Plantersrust* veel overlast ondervindt van wilde katten, varkens en roofvogels, die hem groote schade veroorzaken, hij van af aanstaanden Maandag op die dieren met scherp zal laten schieten, tot welk einde al de gronden van bovengenoemde plantage als jachtterrein zullen gebezigd worden. Tevens waarschuwt hij een ieder om te zorgen, dat hun vee, groot of klein, zich niet op die gronden begeven, zullende hij noch degenen, die voor hem jagen aansprakelijk blijven voor schade en ongelukken, die daardoor kunnen veroorzaakt worden.

Curaçao, den 25 November 1887.
C. M. DE HASETH.

IN het algemeen belang acht ik het noodig onderstaande artikelen van het Wetboek van Strafrecht in herinnering te brengen:

Art. 364.

" Hij, die, niet aan den militairen " rechtsdwang onderworpen, zonder oogmerk om desertie te bevorderen, militaire kleedingstukken, wapenen, of iets, " dat zichtbaar tot de uitrusting of de " onderscheidene kenmerken van eenen " militair behoort, koopt, in pand of bewaring neemt, of onder welken titel ook " ontvangt, zonder den persoon, van wien " hij een of meer der voormelde zaken " mocht hebben gekocht, in pand of bewaring genomen of onder welken titel " ook ontvangen, te kennen of te kunnen " aanwijzen, wordt gestraft met geldboete " van *honderd* tot *vijfhonderd gulden*, of " *gevangenisstraf* van *drie maanden* tot *één* " *jaar*."

Art. 365.

" Met geldboete van *tien* tot *honderd* " *gulden*, en *gevangenisstraf* van *zeven dagen* tot *ééne maand*, gezamenlijk, of afzonderlijk, wordt gestraft hij, die, niet " aan den militairen rechtsdwang onderworpen, zonder oogmerk om desertie te bevorderen, en buiten het geval, bedoeld " bij het vorige artikel, van eenen militair " van de zee- of landmacht, beneden den " rang van officier, zaken, behoorende tot " de kleeding, uitrusting of wapening, " koopt, in pand of bewaring neemt of " onder welken titel ook ontvangt, anders " dan met het kennelijk doel om die zaken " te herstellen of te reinigen.

"Dit artikel is *niet* toepasselijk, indien " de bedoelde zaken verkregen zijn bij verkoop op openbaar gezag of met schriftelijke toestemming, door of van wege den " bevelvoerenden Officier afgegeven, mits " van een of ander behoorlijk blijke."

Curaçao, den 24 November 1887.

De Kapitein, Commandant
der troepen en van het garnizoen,
A. CONRADI.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING TE BRUSSEL.

De ondergeteekenden geven hierbij aan belanghebbenden kennis, dat zij zich op den door den Consul van *België* aan den Heer Gouverneur der kolonie te kennen gegeven wensch der Belgische Regeering, dat *Curaçao* zal deelnemen aan de groote internationale tentoonstelling van wetenschap en nijverheid, die in Mei 1888 te *Brussel* zal worden geopend, op verzoek van den Gouverneur in Commissie hebben gesteld, om de kolonie Curaçao, door eene zoo volledig mogelijk inzending van de artikelen harer nijverheid, op die Tentoonstelling te doen vertegenwoordigen.

De ondergeteekenden vermeenen daardoor het belang der kolonie te bevorderen en rekenen op den steun van allen, die haren vooruitgang en bloei ter harte nemen.

Zij zijn bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van de in te zenden voorwerpen.

Curaçao, den 17n November 1887.
G. A. L. FERGUSON.
W. E. BOYE.
A. A. CORREA.
CHS. JUTTING.
G. W. F. HELLMUND.

ADVERTENCIA.

Es koe ta firma aki-bao ta pone na conocementoe di toer hende, koe, como na su coenucoe *Hato* pusji di mondi, porco i warawara ta duné masjá molestia, lo é larga tira coe bala riba e bestianan-ai for di Dia Luna koe ta bini, pa cual motivo toer terrenonan di e coenucoe lo ta usar pa jagementoe. Na mes tempoe é ta adverti toer hende pa nan percura koe nan bestianan, ni grandi ni chikitoe, no bai riba e terrenonan-ai, pasobra ni é, ni esnan koe ta jage p'é, lo keda responsabel pa danjoe i desgracia, koe por resulta.

Curaçao, 3 November 1887.
LUIS ODUBER.

La VELOUTINE

Polvos de Arroz especial
PREPARADO AL BISMUTO
Por CH^les FAY, Perfumista
PARIS, 9, Rue de la Paix, 9, PARIS

En Casa de todos los Perfumistas y Peluqueros de Francia y Estranjeros

ASMA Catarros, Opresiones, Enfermedades de las Vias respiratorias, se curan con los TUBOS · LEVASSEUR

NEVRALGIAS y todas las Molestias nerviosas se curan al instante con las Pildoras anti-neuralgicas del Dr. CRONIER. Exijir el Sello de la Garantia de la Union de los Fabricantes.

Paris: Farmacia BORIQUET, 24, rue de la Monnaie, y en las principales de las Américas.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING TE Barcelona in Spanje.

De Commissie voor de inzending van voortbrengselen uit de kolonie Curaçao naar de aanstaande tentoonstelling te Barcelona in Spanje vestigt op nieuw de aandacht van kooplieden, planters en alle andere belangstellenden op de gelegenheid, die er nog bestaat tot het doen van inzendingen, daar genoemde tentoonstelling in het voorjaar van 1888 zal worden geopend.

De leden dezer commissie zijn steeds bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van hetgeen men wenscht tentoon te stellen.

Curaçao, 10 November 1887.
De Voorzitter,
HERMAN C. HENRIQUEZ.
De Secretaris,
Mr. R. M. RIBBIUS.

WAARSCHUWING.

De ondergeteekende maakt bij deze een ieder bekend, dat, daar hij op zijne plantage *Hato* veel overlast ondervindt van wilde katten, varkens en roofvogels, die hem groote schade veroorzaken, hij van af aanstaanden Maandag op die dieren met scherp zal laten schieten, tot welk einde al de gronden van bovengenoemde plantage als jachtterrein zullen gebezigd worden. Tevens waarschuwt hij een ieder om te zorgen dat hun vee, groot of klein, zich niet op die gronden begeven, zullende hij, noch degenen, die voor hem jagen, aansprakelijk blijven voor schade of ongelukken, die daardoor kunnen veroorzaakt worden.

Curaçao den 3n. November 1887.
LUIS ODUBER.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA